

Elma Ağacı Ve Kuyu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Nisan 2025

Çekingenlikle minvalinde saklanmış düşleri sağaltıyorum. Hissizliğime çare aramanın bu denli zorlayacağını asla düşünmemiştim ve yüreğimin tırmığı ile karıştırıyorum dibe vuran tortunun hüznüme eşlik etmesiyle duygu ve düşünce trafiğim, zincirleme kâbuslara eşlik ediyor.

Kaygılı mıyım peki hem de hiç olmadığım kadar? Ya, öncesinde neye denk düşüyordum?

Sabit bir sayı olmanın özlemi var içimde asla bir denklem olacağımı düşünmemiştim hiç üstelik birden fazla bilinmeyen eşlik ettiği bir deprem.

Sahi, deprem mi dedim ben ansızın sonra da içime çöken bulutların saldığı havayı soludum.

Mizansene eşlik eden silüetler var belki benim fazlalık arz ettiğim ve depremin-pardon denklemin-kaçı denk düştüğünü asla bilmezken üstelik çözülmesi için bilinmezlerin bir o kadar eşitlik bulmalıyım.

Karekökünü alıyorum dünümün ve yanıp sönüyor odanın ışığı.

Karesini alacaksam günün kala kalıyorum ve üçgen ilişkilerin saçmalığı düşüyor aklıma.

Bir elimde annem bir elimde babam ve yüreğimin sahibini henüz tayin edememişken.

Başa dönüyorum hani depremin peşi sıra artçıları sıkıntı yaratırken.

Aslında ben bir sözlüğün ta kendisiyim üstelik sihirli bir sözlük ve eşleştiğim kelimelerle ip atlıyorum.

Müdürün odasındayım ne de olsa ben ilk derse girmenin heyecanı ile ondan taktik alıyorum.

Adımı bile hatırlamıyorum ne de olsa beyin hücrelerim sürekli b/ölünüyor ve ben kayıp giden zamanın hızına yetişemiyorum. Sahi, ne kadar süre yatmıştım hastanede? Hani perdeleri olmayan odayı üç kişi paylaşırken ve grafikte kayıtlı isimle doktor sayısız zikzak çizerken...

“Nasılsınız Perihan Hanım?”

İşte kafamdaki uğultu yeniden başladı ve ben hala inkâr ediyorum:

“Perihan değil, doktor benim adım. Benim adım Pervin.”

Yoksa kızlık soyadımı mı hatırlamıyorum yine de işkillenip karıştırıyorum çantamı:

“Şimdi size ispatlayacağım. İyi de nerde benim nüfus cüzdanım?”

Doktor bıyık altından gülümsüyor:

“İnanın ki gerek yok. Ne de olsa her şey burada kayıtlı.”

Al işte, şimdi de gök güremeye başladı ve ben bağırmaya başlıyorum:

“Çamaşırlar ıslanacak ve ben hemen toplamalıyım onları yoksa çok kızar annem.”

Sahi, annemin adı neydi?

Hani, ben müdürün odasındayken bu hastane odası da nereden çıktı ve peşi sıra soruyorum:

“Neydi benim okul numaram?”

İyi de öğretmenlerin okul numarası olmaz ki: olsa olsa branşı vardır öğretmenin bir de sorumlusu olduğu sınıfları.

“Sıkıntı yok” der demez arkaya yaslanıyorum. Yatak oldukça rahat hem bu kadar rahat olmasa bunca

zaman uyuyup kalır mıydım?

“Daha ne kadar uyumamı istiyorsunuz? Sonra da salın beni ki; düğümlemlerimi çözeyim. Düğüm düğüm olmuş sorularım var benim ve hatırlamam gereken bir isimim ve toplamam gereken çamaşırlarım.”

Sahi, benim öğrencilerim neden eşlik etmiyor derse de sürekli sizle baş başa işliyoruz dersi?”

Sorular bunaltıyor karşımdaki adamı: artık adı ya da unvanı ne ise...

“Kaygılanmayın, daha vaktimiz var üstelik henüz şoku da üstünüzden atamadınız. Bir süre daha yatmanız gerekiyor ki toparlayın kendinizi zaten zamanı gelince bahçeye çıkıp açık havada dersinizi de işleyebilirsiniz öğrencilerinizle.”

Adı konmamış bir hasta ve de tanısı olmayan bir hastalık ve çözülmeyi bekleyen denklemler. Bunca şey gerçek olabilir mi sahi yoksa aklımın bir oyunu mu tüm olanlar?

Sorular aklımdan geçerken korkuyorum zihnimdekilerin okunmasından üstelik daha nicesi var düşünmemi bekleyen. Mesela en kısa zamanda bu odadan firar etmeliyim ve bahçedeki çamaşırları toplayıp peşi sıra isimle ilgili kehanetlerde bulunup sır dosyamı açığa çıkarmalıyım. Hem neyin şokuymuş da üstümden atamadığım ve kim buna sebep olmuş olabilir ki?

Üşüdüğümü fark ediyor adam-sahi doktor mu yoksa dersine gireceğim kurumun müdürü mü hem denklem deyip dururken neden hala sallanıyorum ve yerinden oynuyor eşyalar?

Camı hemencecik kapatıyor ve olmayan perdelerin uçtuğuna tanık oluyorum. İyi de kim ne ara buraya perde takmış olabilir ki?

Aklım bana oyun oynuyor olamaz çünkü ben aklımı yitireli bayağı zaman oldu ve babam bahçeyi sularken annem de kuyudan su çekiyordu ve ben bahçedeki elma ağacına tünemiş güneşin tadını çıkarıyordum. Her şey buraya kadar iyi hoş da... ailemin geri kalanı nerede peki? Ve benim bir de kardeşim olacaktı hani sünnetine saatler kala firar eden ve günler sonra bir akrabama sığındığını öğrenip de sünnetini ertelediğimiz.

Ben hala elma ağacındayım lakin elmalar kurtlu. Aklım da gel-git'li ve bildiğim tüm sureleri içimden okuyorum ve kaçırdığım namazların nasıl da sırta kadem bastığını elbette düşünmüyorum ne de olsa ben namaz kılmayı bilmem üstelik küçücük bir kız çocuğuyum ben ve gitgide küçülüyorum ve resim soluk bir renk alıyor. Daha demin üç kişiydik sonra kardeşim eklendi sonra da kurtlu elmalar ve içine kurt düşüp de babamın tüm elmaları tek seferde dilimlere ayırıp zorla yedirtti anneme.

Ve annem hala kuyudan su çekiyor bir yandan da elma yiyor ve tüm kurtlar nihayetinde kuyuya düştü.

Artık elma ağacı da görünmüyor ve ben hala küçülmeye devam ediyorum hani neredeyse nokta halini alacağım ve sünnetçi avaz avaz bağıyor.

“Size bakıp da iş mi yapılır? Alın işte tüm randevularımı iptal ettim sırf sizin oğlanın sünnetini yapmak için ta İstanbul’dan kalkıp buralara geldim. Çocuk meydanda yok ve benim İstanbul’a geri dönecek param da yok. Bari serum filan takayım acilden birilerine ki yol parasını denkleştireyim. Ağabey, bir soru sorabilir miyim sana?”

Babam utancından kıpkırmızı.

“Buyur, sor, fenni sünnetçi?”

‘Sen sünnetlisin, değil mi hani diyorum ki...’

Kan çıkacağı belli bu hesaplaşmadan ve sünnet düğünü çoktan iptal edilmişken bir de sorgulamaya başlamaz mı adam bizi?

Kulaklarımı bu adam delmişti yıllar evvel ve ben onun sünnetçi olduğunu bilmiyordum.

Hala elma ağacındayım lakin sadece bir noktaya tekabül ediyorum ve annem kuyuda boğulmak üzere olan kurdu kuyudan çıkarmakla meşgul.

Olmayan perdeler uçuşmaya devam ediyor bu arada ve ben gidip geliyorum aklımın iplerine takılı binlerce düşünce adımı hatırlamaya çalışıyorum.

Ve nihayetinde izin çıkıyor adamdan-doktor bozuntusu ve öğretmen karışımı bir adam artık neye izin veriyse:

“Şimdi gidebilirsin ve istediğini de yapmakta özgürsün.”

Mademki gidecektim neden bunca zaman beni gözaltında tuttular üstelik adımdan bile emin değilken...

Zil çalıyor hem de kulakları sağır edercesine:

Ve ben avaz avaz bağıyorum:

“Özgürüm artık!”

Zincirden boşalan bir ıgıgın da eşlik ettiği gürültüdü bir kakhaha ile dürtüklüdü biri arkamdan:

“Bu resim sizden mi düştü bayan?”

Resmi elime alıyorum ve sadece üç tane elma görüyorum resimde bir de kuyudan su çeken bir kadın:

“Ben elma sevmem ki.”

Ve hart diye ısıyıyor beni kolumdan, resimdeki kadın:

“Bak, artık bileğinde diş izimden ibaret devasa bir saatin var, kızım.”

“Saat kaç?”

“Uyanmana vakit var daha. Zamanı gelince uyanacaksın ve her şeyi öğreneceksin. Şimdi gitmeliyim ve kuyuda kalan son suyu da çekip elma ağacını sulamalıyım. Al ve ye bu elmaları.”

“Ben elma sevmem ki.”

“Ama baban senin için aldı o bahçeyi ve onca elma ağacını. Yeter ki; sen uslu bir kız ol ve adını hatırla bir de okul numaranı.”

“Perde kapalı kalsın. Işık alıyor gözümü.”

“Gerek yok ne de olsa elma ağacının gölgesi düşüyor üstüne. Dikkat et inerken ağaçtan da takılmasın ayağın elmalara. Sonra da çamaşırları toplayıp dersine gir.”

“Çok yorma kendini.”

“Sen de çok düşünme yoksa yok olup gidersin tıpkı benim gibi.”

“Sesini alamıyorum ve artık göremiyorum da seni. Dikkat et de düşme kuyuya. Yoksa kuyuya düşen ben miyim?”